

Arrest

nr. 292 222 van 20 juli 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE BUISSET
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 17 juli 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 juli 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) .

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juli 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat M. DE BUISSET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker betreedt op 3 juni 2017 via Amsterdam het Schengengrondgebied. Hij is in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een door Nederland afgegeven Schengenvisum geldig voor een verblijf van 35 dagen.

1.2. Op 8 november 2017 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van zijn Nederlandse moeder. Op 5 februari 2018 doet verzoeker afstand van deze aanvraag.

1.3. Op 5 februari 2018 en op 6 september 2018 dient verzoeker nieuwe aanvragen in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, ditmaal in functie van zijn Nederlandse vader en op grond van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie stelt op respectievelijk 22 februari 2019 en 3 mei 2019 vast dat geen gunstig gevolg kan worden gegeven aan deze aanvragen, nu de referentiepersoon niet beschikt over een verblijfsrecht in België.

1.4. Op 7 mei 2019 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, opnieuw in functie van zijn Nederlandse vader en op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 5 november 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, omdat verzoeker – die ouder is dan 21 jaar – niet het bewijs van het ten laste zijn van de referentiepersoon heeft geleverd.

1.5. Verzoeker dient op 10 december 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Op 22 februari 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.6. Bij schrijven van 22 februari 2021 dient verzoeker een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie verklaart deze aanvraag op 8 september 2022 onontvankelijk.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 13 september 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming.

1.8. Verzoeker dient op 19 januari 2023, in functie van zijn Nederlandse vader, een nieuwe aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, ditmaal als “*ander familielid*” zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 27 februari 2023 tot het niet in overweging nemen van deze aanvraag.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 10 juli 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door politiezone Waasland-Noord op 09.07.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:

naam: [G.]

voornaam: [R.J.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: Paramaribo

nationaliteit: Suriname

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

o 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Hoewel dhr. [G.] in het bezit is van een geldig Surinaams paspoort (nr. [...]; geldig tot 16.07.2027), is hij niet in het bezit van een geldig visum noch verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie door politiezone Waasland-Noord.

o 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Dhr. [G.] verklaart tijdens zijn hoorrecht van 09.07.2023 dat hij sinds 2018 in België verblijft. Dit terwijl er uit zijn administratief dossier blijkt dat hij hier sinds 03.06.2017 is, zonder dat er bewijzen van vertrek werden voorgelegd door de betrokkene. Dhr. [G.] heeft sinds zijn aankomst in België tevens 6 verblijfsaanvragen en 1 verzoek om internationale bescherming ingediend, die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid. Zo diende de betrokkene zijn eerste aanvraag tot gezinshereniging in op 08.11.2017 op grond van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet of Vw.). Als referentiepersoon gebruikte hij overigens zijn vermeende moeder mevr. [G.I.] [°...] van Nederlandse nationaliteit. Doch besloot hij afstand te doen van deze verblijfsaanvraag (dd. 05.02.2018) voordat er een beslissing kon worden genomen.

Diezelfde dag (dd. 05.02.2018) besloot dhr. [G.] om een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging op te maken op grond van artikel 40bis Vw. met als referentiepersoon zijn vermeende vader [G.B.] [°...] van Nederlandse nationaliteit. Op 31.05.2018 werd zijn aanvraag geweigerd door middel van een bijlage 20, vanwege het feit dat de betrokkene niet binnen de gestelde termijn had aangetoond dat hij aan de voorwaarden voldeed om gezinshereniging te bekomen. Hierop volgend diende de betrokkene nog 2 aanvragen tot gezinshereniging in (dd. 06.09.2018 en 07.05.2019) met diezelfde referentiepersoon en ook op grond van artikel 40bis Vw. Zijn aanvraag van 06.09.2018 werd niet in overweging genomen (dd. 03.05.2019) en zijn aanvraag van 07.05.2019 werd geweigerd door middel van een bijlage 20 (dd. 14.11.2019). Bij beide beslissingen werd als reden opgegeven dat dhr. [G.B.] geen recht op verblijf heeft waardoor hij niet binnen het toepassingsgebied van artikel 40bis valt.

Eén maand na de betekening van zijn bijlage 20 besloot dhr. [G.] om een andere piste te proberen. Zo diende de betrokkene een verzoek om internationale bescherming in op 10.12.2019. Op 22.02.2021 besloot het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatslozen (hierna: CGVS) om hem geen vluchtelingenstatus noch subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De betrokkene kreeg hierom een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) met een termijn van 30 dagen, dat hem betekend werd op 16.09.2022. Enkele dagen na de weigering door het CGVS stelde dhr. [G.] een aanvraag tot verblijf om buitengewone redenen op (dd. 24.02.2021) op grond van artikel 9bis Vw., dewelke onontvankelijk werd verklaard en aan de betrokkene betekend werd op 15.09.2022.

In plaats van gevolg te geven aan zijn bevel om het grondgebied te verlaten van 16.09.2022 besloot de betrokkene om een 5de aanvraag tot gezinshereniging in te dienen op grond van artikel 47/1 2° Vw met dhr. [G.B.]. Zijn aanvraag werd evenwel niet in overweging genomen (dd. 27.02.2023), aangezien zijn vermeende vader onder het toepassingsgebied van artikel 40bis §2 3° Vw. zou vallen in plaats van artikel 47/1 2° Vw. Het op 06.04.2023 aangetekende beroep tegen deze beslissing heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de repatriëring naar Suriname wordt uitgevoerd, belet de betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RvV) te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Zijn advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen.

Daarnaast verklaart dhr. [G.] dat hij naar België kwam om samen te wonen met zijn vader en tante en omdat hij volledig ingeburged zou zijn. De betrokkene haalt tevens aan dat Nederlands ook zijn moedertaal is. Hetwelk overigens zijn reden zou zijn waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel

3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Suriname een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Wanneer aan de betrokkene gevraagd wordt of hij een ziekte heeft die hem zou belemmeren om terug te keren naar Suriname dan haalt dhr. [G.] aan dat dit niet het geval zou zijn. Artikel 3 EVRM waarborgt echter niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

In hoofde van zijn relatie met zijn tante en vader dient te worden opgemerkt dat de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In *EZZOUHDI c. Frankrijk* (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan.

Naast zijn vader en tante, verklaart dhr. [G.] dat hij een Nederlandse partner heeft die over een maand bij hem ging intrekken. Dhr. [G.] deelt evenwel niet mee wat de identiteit zou zijn van zijn partner, noch vinden wij informatie terug in zijn administratief dossier waarin deze relatie vermeld wordt. De betrokkene toont aldus niet aan dat deze relatie van lange duur zou zijn, noch dat er sprake zou zijn van een afgesloten huwelijk, wettelijke samenwoning of zelfs maar gezamenlijke huishouding. Indien betrokkene het gezinsleven met partner toch aannemelijk zou maken, toont hij niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Betrokkene heeft bovendien ook nooit een procedure gestart om zijn verblijf te regulariseren in functie van een eventueel partnerschap. Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat mevrouw eventueel niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Suriname. Zowel betrokkene als zijn partner wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Het gegeven dat één van de partners zijn job zou moeten opgeven, of enige aanpassingsmoeilijkheden zou ervaren op economisch, cultureel of linguïstisch gebied, maakt het immers niet onmogelijk om elders tewerkstelling te vinden en er een gezinsleven te ontwikkelen. Aanpassingsmoeilijkheden of het verlies van tewerkstelling maken immers geen onoverkomelijke hinderpalen uit die verhinderen dat het gezinsleven elders wordt verdergezet (RVV, nr. 181.244 van 25 januari 2017).

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt om bovenstaande redenen niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

o Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 13.09.2022 dat hem betekend werd op 16.09.2022. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Dhr. [G.] verklaart tijdens zijn hoorrecht van 09.07.2023 dat hij sinds 2018 in België verblijft. Dit terwijl er uit zijn administratief dossier blijkt dat hij hier sinds 03.06.2017 is, zonder dat er bewijzen van vertrek werden voorgelegd door de betrokkene. Dhr. [G.] heeft sinds zijn aankomst in België tevens 6 verblijfsaanvragen en 1 verzoek om internationale bescherming ingediend, die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid. Zo diende de betrokkene zijn eerste aanvraag tot gezinshereniging in op 08.11.2017 op grond van artikel 40bis Vw.. Als referentiepersoon gebruikte hij overigens zijn vermeende moeder mevr. [G.I.] [°...] van Nederlandse nationaliteit. Doch besloot hij afstand te doen van deze verblijfsaanvraag (dd. 05.02.2018) voordat er een beslissing kon worden genomen.

Diezelfde dag (dd. 05.02.2018) besloot dhr. [G.] om een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging op te maken op grond van artikel 40bis Vw. met als referentiepersoon zijn vermeende vader [G.B.] [°...] van Nederlandse nationaliteit. Op 31.05.2018 werd zijn aanvraag geweigerd door middel van een bijlage 20, vanwege het feit dat de betrokkene niet binnen de gestelde termijn had aangetoond dat hij aan de voorwaarden voldeed om gezinshereniging te bekomen. Hierop volgend diende de betrokkene nog 2 aanvragen tot gezinshereniging in (dd. 06.09.2018 en 07.05.2019) met diezelfde referentiepersoon en op grond van artikel 40bis Vw. Zijn aanvraag van 06.09.2018 werd niet in overweging genomen (dd. 03.05.2019) en zijn aanvraag van 07.05.2019 werd geweigerd door middel van een bijlage 20 (dd. 14.11.2019). Bij beide beslissingen werd als reden opgegeven dat dhr. [G.B.] geen recht op verblijf heeft waardoor hij niet binnen het toepassingsgebied van artikel 40bis valt.

Eén maand na de betekening van zijn bijlage 20 besloot dhr. [G.] om een andere piste te proberen. Zo diende de betrokkene een verzoek om internationale bescherming in op 10.12.2019. Op 22.02.2021 besloot het CGVS om hem geen vluchtelingenstatus noch subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De betrokkene kreeg hierom een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinqies) met een termijn van 30 dagen, dat hem betekend werd op 16.09.2022. Enkele dagen na de weigering door het CGVS stelde dhr. [G.] een aanvraag tot verblijf om buitengewone redenen op (dd. 24.02.2021) op grond van artikel 9bis Vw., dewelke onontvankelijk werd verklaard en aan de betrokkene betekend werd op 15.09.2022.

In plaats van gevolg te geven aan zijn bevel om het grondgebied te verlaten van 16.09.2022 besloot de betrokkene om een 5de aanvraag tot gezinshereniging in te dienen op grond van artikel 47/1 2° Vw met dhr. [G.B.]. Zijn aanvraag werd evenwel niet in overweging genomen (dd. 27.02.2023), aangezien zijn vermeende vader onder het toepassingsgebied van artikel 40bis §2 3° Vw. zou vallen in plaats van artikel 47/1 2° Vw. Het op 06.04.2023 aangetekende beroep tegen deze beslissing heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de repatriëring naar Suriname wordt uitgevoerd, belet de betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de RvV te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Zijn advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 13.09.2022 dat hem betekend werd op 16.09.2022. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Dhr. [G.] verklaart tijdens zijn hoorrecht van 09.07.2023 dat hij sinds 2018 in België verblijft. Dit terwijl er uit zijn administratief dossier blijkt dat hij hier sinds 03.06.2017 is, zonder dat er bewijzen van vertrek werden voorgelegd door de betrokkene. Dhr. [G.] heeft sinds zijn aankomst in België tevens 6 verblijfsaanvragen en 1 verzoek om internationale bescherming ingediend, die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid. Zo diende de betrokkene zijn eerste aanvraag tot gezinshereniging in op 08.11.2017 op grond van artikel 40bis Vw. Als referentiepersoon gebruikte hij overigens zijn vermeende moeder mevr. [G.I.] [°...] van Nederlandse nationaliteit. Doch besloot hij afstand te doen van deze verblijfsaanvraag (dd. 05.02.2018) voordat er een beslissing kon worden genomen.

Diezelfde dag (dd. 05.02.2018) besloot dhr. [G.] om een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging op te maken op grond van artikel 40bis Vw. met als referentiepersoon zijn vermeende vader [G.B.] [°...] van Nederlandse nationaliteit. Op 31.05.2018 werd zijn aanvraag geweigerd door middel van een bijlage 20, vanwege het feit dat de betrokkene niet binnen de gestelde termijn had aangetoond dat hij aan de voorwaarden voldeed om gezinshereniging te bekomen. Hierop volgend diende de betrokkene nog 2 aanvragen tot gezinshereniging in (dd. 06.09.2018 en 07.05.2019) met diezelfde referentiepersoon en op grond van artikel 40bis Vw. Zijn aanvraag van 06.09.2018 werd niet in overweging genomen (dd. 03.05.2019) en zijn aanvraag van 07.05.2019 werd geweigerd door middel van een bijlage 20 (dd. 14.11.2019). Bij beide beslissingen werd als reden opgegeven dat dhr. [G.B.] geen recht op verblijf heeft waardoor hij niet binnen het toepassingsgebied van artikel 40bis valt.

Eén maand na de betekening van zijn bijlage 20 besloot dhr. [G.] om een andere piste te proberen. Zo diende de betrokkene een verzoek om internationale bescherming in op 10.12.2019. Op 22.02.2021 besloot het CGVS om hem geen vluchtelingenstatus noch subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De betrokkene kreeg hierom een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) met een termijn van 30 dagen, dat hem betekend werd op 16.09.2022. Enkele dagen na de weigering door het CGVS stelde dhr. [G.] een aanvraag tot verblijf om buitengewone redenen op (dd. 24.02.2021) op grond van artikel 9bis Vw., dewelke onontvankelijk werd verklaard en aan de betrokkene betekend werd op 15.09.2022.

In plaats van gevolg te geven aan zijn bevel om het grondgebied te verlaten van 16.09.2022 besloot de betrokkene om een 5de aanvraag tot gezinshereniging in te dienen op grond van artikel 47/1 2° Vw met dhr. [G.B.]. Zijn aanvraag werd evenwel niet in overweging genomen (dd. 27.02.2023), aangezien zijn vermeende vader onder het toepassingsgebied van artikel 40bis §2 3° Vw. zou vallen in plaats van artikel 47/1 2° Vw. Het op 06.04.2023 aangetekende beroep tegen deze beslissing heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de repatriëring naar Suriname wordt uitgevoerd, belet de betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de RvV te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Zijn advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Daarnaast verklaart dhr. [G.] dat hij naar België kwam om samen te wonen met zijn vader en tante en omdat hij volledig ingeburged zou zijn. De betrokkene haalt tevens aan dat Nederlands ook zijn moedertaal is. Hetwelk overigens zijn reden zou zijn waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Suriname een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Wanneer aan de betrokkene gevraagd wordt of hij een ziekte heeft die hem zou belemmeren om terug te keren naar Suriname dan haalt dhr. [G.] aan dat dit niet het geval zou zijn. Artikel 3 EVRM waarborgt echter niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

[...].

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve moet worden vastgesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) geen rechtsmacht heeft om kennis te nemen van de vordering in de mate dat ze is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering. Overeenkomstig artikel 71 van de Vreemdelingenwet is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Zoals verzoeker aanvoert, wordt hij momenteel vastgehouden in een welbepaalde plaats met het oog op zijn verwijdering van het grondgebied, meer bepaald zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt conform artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door verweerder, is voldoende aangetoond.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. Onder "*middel*" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken dus door het prima facie-karakter ervan. Het prima facie-onderzoek van een door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), moet verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is

groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3, 8, 12 en 13 van het EVRM, van artikel 41, § 2 van de Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het EU-Handvest), van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de rechten van verdediging, van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de artikelen 1, 62, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij zijn middel:

“Première branche : absence de prise en considération des éléments familiaux et de la vie privée du requérant

La partie adverse est tenue de prendre en considération la situation familiale et privée du requérant avant toute prise de décision de renvoi conformément à l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980 et 8 de la CEDH.

Il ressort clairement du dossier administratif du requérant qu'il a une vie familiale en Belgique. En effet, son père et son frère sont présents en Belgique. Il vit d'ailleurs avec ces personnes et un lien très fort les unit.

Il ne ressort pas de la décision que la partie adverse ait pris au sérieux la situation familiale et la vie privée du requérant, car la décision attaquée n'a pas effectué un examen adéquat sous l'angle de l'article 8 CEDH.

En outre, l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980 se lit comme suit :

« Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné. »
Le législateur a imposé à la partie adverse de tenir compte de l'état de santé d'un ressortissant d'un pays tiers lorsqu'elle prend une décision d'éloignement. Cette disposition constitue la transposition de l'article 5 de la Directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier.

Comme expliqué ci-devant, il ne ressort par conséquent pas de la présente décision d'éloignement que la partie adverse ait tenu compte de la vie familiale de la partie requérante.

En n'ayant pas pris la peine d'analyser de manière sérieuse le requérant sur sa vie familiale, la partie adverse n'a pas tenu compte de sa situation familiale et a violé non seulement le principe général du droit à être entendu, mais aussi l'article 8 de la CEDH, l'article 74/13 de la loi du 15/12.1980, ainsi que son obligation de motivation formelle consacrée à l'article 62 de la même loi du 15.12.1980.

Deuxième branche : recours effectif

Le requérant a introduit un recours contre le refus de prise en considération de sa demande de séjour. Cette procédure est toujours pendante.

Dans la décision attaquée, la partie adverse affirme que le requérant pourra se faire représenter par un avocat dans la procédure et que sa présence n'est pas nécessaire.

Cependant, en cas de retour dans son pays d'origine, selon une jurisprudence constante, votre Conseil devrait déclarer le recours sans objet.

La décision contestée à l'égard de la partie requérante, qui repose sur l'hypothèse que les recours ne seront pas déclarés sans objet, viole les articles 7§1, 2° et 62, §2 de la loi.

Troisième branche : recours suspensif

L'article 39/79, §1 de la loi du 15.12.1980 stipule que :

« Sous réserve du paragraphe 3 et sauf accord de l'intéressé,]1 aucune mesure d'éloignement du territoire ne peut être exécutée de manière forcée à l'égard de l'étranger pendant le délai fixé pour l'introduction du recours introduit contre les décisions visées à l'alinéa 2 ni pendant l'examen de celui-ci, et de telles mesures ne peuvent être prises à l'égard de l'étranger en raison de faits qui ont donné lieu à la décision attaquée.

Les décisions visées à l'alinéa 1er sont :

[...] 7° toute décision de refus de reconnaissance du droit de séjour à un citoyen de l'Union ou un membre de sa famille visé à l'article 40bis, sur la base de la réglementation européenne applicable, ainsi que toute décision mettant fin au séjour d'un citoyen de l'Union ou d'un membre de sa famille visé à l'article 40bis [...] »

Le requérant a introduit un recours suspensif contre la décision de refus de séjour. Il ne peut donc pas faire l'objet d'un rapatriement vers son pays d'origine.

L'article 47/2 de la loi du 15.12.1980 souligne que :

« Sans préjudice des dispositions du présent chapitre, les dispositions du chapitre I relatives aux membres de la famille d'un citoyen de l'Union visés à l'article 40bis sont applicables aux autres membres de la famille visés à l'article 47/1. »

Il s'ensuit que le recours suspensif qui peut être exercé contre une décision mettant fin au séjour d'un membre de la famille d'un citoyen de l'Union (article 40bis) est également ouvert aux autres membres de la famille d'un citoyen de l'Union (article 47/1).

Ce constat est conforme à l'obligation qui incombe aux États membres en vertu de l'article 3, §2 de la Directive 2004/38 afin de favoriser le séjour des autres membres de la famille d'un citoyen de l'Union européenne.

L'article 31.3 de la Directive 2004/38 prévoit, sous le titre « garanties procédurales » que :

« Les procédures de recours permettent un examen de la légalité de la décision ainsi que des faits et circonstances justifiant la mesure envisagée. Elles font également en sorte que la décision ne soit pas disproportionnée, notamment par rapport aux exigences posées par l'article 28. »

L'article 47 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne prévoit également que le requérant doit avoir droit à un recours effectif. Ce recours doit nécessairement être suspensif pour être effectif.

Le recours introduit est suspensif de plein droit.

Quatrième branche : Défaut d'une analyse individuelle dans l'appréciation d'un risque de fuite

Lorsqu'il existe un risque de fuite dans le chef du requérant, l'Office des étrangers peut décider de remettre un ordre de quitter le territoire avec maintien sans délai pour quitter le territoire conformément à l'article 74/14 de la loi du 15.12.1980 :

“Art. 74/14 § 1er. La décision d'éloignement prévoit un délai de trente jours pour quitter le territoire.

§ 3. Il peut être dérogé au délai prévu au § 1er, quand :

1° il existe un risque de fuite,”

L'article 1, §1er, 1° de la loi précitée définit le risque de fuite comme suit : “le fait qu'il existe des raisons de croire qu'un étranger qui fait l'objet d'une procédure d'éloignement, d'une procédure pour l'octroi de la protection internationale ou d'une procédure de détermination de ou de transfert vers l'État responsable du traitement de la demande de protection internationale, prendra la fuite, eu égard aux critères énumérés au § 2”

L'article 1, §2 de la loi du 15.12.1980, contient 11 critères objectifs qui permettent d'apprécier ce risque de fuite et indique également qu'il doit être tenu compte des circonstances propres à chaque cas pour l'appréciation de ce risque:

“§ 2. Le risque de fuite visé au paragraphe 1er, 1°, doit être actuel et réel. Il est établi au terme d'un examen individuel et sur la base d'un ou plusieurs critères objectifs suivants, en tenant compte de l'ensemble des circonstances propres à chaque cas : 1° l'intéressé n'a pas introduit de demande de séjour à la suite de son entrée illégale ou durant son séjour illégal ou n'a pas présenté sa demande de protection internationale dans le délai prévu par la présente loi;

2° l'intéressé a utilisé des informations fausses ou trompeuses ou des documents faux ou falsifiés, ou a recouru à la fraude ou a employé d'autres moyens illégaux dans le cadre d'une procédure de protection internationale, de séjour, d'éloignement ou de refoulement ; 3° l'intéressé ne collabore pas ou n'a pas collaboré dans ses rapports avec les autorités chargées de l'exécution et/ou de la surveillance du respect de la réglementation relative à l'accès au territoire, au séjour, à l'établissement et à l'éloignement des étrangers; 4° l'intéressé a manifesté sa volonté de ne pas se conformer ou a déjà contrevenu à l'une des mesures suivantes :

a) une mesure de transfert, de refoulement ou d'éloignement; b) une interdiction d'entrée ni levée ni suspendue; c) une mesure moins coercitive qu'une mesure privative de liberté visant à garantir son transfert, son refoulement ou son éloignement, qu'elle soit restrictive de liberté ou autre; d) une mesure restrictive de liberté visant à garantir l'ordre public ou la sécurité nationale; e) une mesure équivalente aux mesures visées aux a), b), c) ou d), prise par un autre État membre; 5° l'intéressé fait l'objet d'une interdiction d'entrée dans le Royaume et/ou dans un autre État membre, ni levée ni suspendu; 6° l'intéressé a introduit une nouvelle demande de séjour ou de protection internationale immédiatement après avoir fait l'objet d'une décision de refus d'entrée ou de séjour ou mettant fin à son séjour ou immédiatement après avoir fait l'objet d'une mesure de refoulement ou d'éloignement; 7° alors qu'il a été interrogé sur ce point, l'intéressé a dissimulé avoir déjà donné ses empreintes digitales dans un autre État lié par la réglementation européenne relative à la détermination de l'État responsable de l'examen d'une demande de protection internationale à la suite de l'introduction d'une demande de protection internationale; 8° l'intéressé a introduit plusieurs demandes de protection internationale et/ou de séjour, dans le Royaume ou dans un ou plusieurs autres États membres, qui ont donné lieu à une décision négative ou qui n'ont pas donné lieu à la délivrance d'un titre de séjour; 9° alors qu'il a été interrogé sur ce point, l'intéressé a dissimulé avoir déjà introduit précédemment une demande de protection internationale dans un autre État lié par la réglementation européenne relative à la détermination de l'État responsable de l'examen d'une demande de protection internationale; 10° l'intéressé a déclaré ou il ressort de son dossier qu'il est venu dans le Royaume à des fins autres que celles pour lesquelles il a introduit une demande de protection internationale ou de séjour; 11° l'intéressé fait l'objet d'une amende pour avoir introduit un recours manifestement abusif auprès du Conseil du Contentieux des Étrangers."

Votre conseil a estimé, dans un arrêt du 29.03.2018, n° 201 920 que pour apprécier le risque de fuite dans le chef d'un étranger, l'Office des étrangers doit également effectuer une analyse individuelle. Cela signifie que l'Office des étrangers ne peut pas automatiquement décider qu'il y a un risque de fuite uniquement en se référant aux onze critères repris dans la liste établie à l'article 1 de la loi du 15.12.1980. L'Office des étrangers doit également analyser la situation dans son entièreté et en prendre en considération la situation individuelle du requérant :

« Wat er ook van zij, de vraag of de vaststelling van een risico op onderduiken gepaard moet gaan met de vermelding van artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet alsook een aanduiding van het concrete objectieve criterium dat in casu in aanmerking werd genomen dan wel of het aan verzoekster en de Raad is om daarnaar te raden, behoeft in dit geval geen nader antwoord.

De Raad acht het in casu belangrijker na te gaan of bij de vaststelling van een risico op onderduiken, conform artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet, een individueel onderzoek heeft plaats gehad. De voorbereidende werken verduidelijken dat er procedurele garanties gelden die de brede discretionaire bevoegdheid waarover verwerende partij beschikt om het risico op onderduiken te beoordelen, beperken. Zo volstaan het objectief criterium of de objectieve criteria die in aanmerking worden genomen, op zich alleen niet om het bestaan van een dergelijk risico vast te stellen. Vermelde wetsbepaling verduidelijkt dat er rekening moet worden gehouden "met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval", om zo te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een risico op onderduiken bestaat omdat één of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn. Deze omstandigheden kunnen met name verbonden zijn met het gezinsleven van de betrokkene, zijn gezondheidstoestand, zijn leeftijd, zijn persoonlijkheid of zijn gedrag. Om te bepalen of er al dan niet een risico op onderduiken bestaat, zal de bevoegde overheid elke individuele situatie in haar totaliteit moeten onderzoeken (Parl.St. Kamer, 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18). »

En l'espèce, la partie adverse n'a pas pris en considération la situation individuelle du requérant étant donné que la motivation de la décision attaquée ne contient aucun élément individuel sur sa situation personnelle en ce qui concerne l'appréciation du risque de fuite. À la lecture de la décision, on ne peut déterminer les éléments factuels de la situation du requérant sur lesquels la partie adverse s'est basée pour apprécier le risque de fuite.

En l'espèce, il a de nombreux éléments qui démontrent qu'il n'existe pas un risque de fuite dans le chef du requérant.

- Les services de police et l'Office des étrangers étaient informés de son domicile étant donné qu'il est en procédure devant le CCE.

- Toute sa famille est en Belgique

- Durant toutes les procédures, il a toujours donné son adresse.

- Il a un recours pendant en Belgique

Ces différents éléments démontrent clairement que le requérant n'a jamais eu comme objectif de se soustraire aux autorités belges comme cela ressort des circonstances propres au dossier.

En effet, son adresse a toujours été connue des autorités belges.

L'ensemble de ces éléments démontre clairement qu'il n'y a pas de risque de fuite dans le chef du requérant. L'office des étrangers pouvait adopter des mesures moins coercitives à l'encontre du requérant. »

3.3.3. Voorafgaandelijk merkt de Raad op dat verzoeker in de hoofding van zijn middel weliswaar de schending aanvoert van de artikelen 3 en 12 van het EVRM, maar dat hij nergens in zijn middel concreet toelicht op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen schendt. Deze onderdelen van het middel zijn dan ook onontvankelijk, bij gebrek aan de vereiste precisie.

3.3.4. In een eerste onderdeel van het middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Hij wijst op een familieleven in België, gelet op de aanwezigheid van zijn broer en vader met wie hij stelt samen te wonen en een heel sterke band te hebben. Hij betoogt dat zijn familie- en privéleven niet werkelijk in rekening is gebracht en geen adequaat onderzoek in het licht van artikel 8 van het EVRM heeft plaatsgevonden. Verzoeker verbindt hieraan ook een schending van de formele motiveringsplicht en het hoorrecht.

3.3.5. Het staat niet ter discussie dat de bestreden beslissing onder het toepassingsgebied valt van de wet van 29 juli 1991, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze deze beslissing het artikel 1 van deze wet schendt.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De motieven in rechte en in feite van de bestreden akte, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten met inbegrip van de beslissing om niet langer een termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen en de beslissing tot terugleiding naar de grens, kunnen op eenvoudige wijze in die akte worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). De bestreden akte werd op geïndividualiseerde wijze gemotiveerd, waarbij ook rekening werd gehouden met de elementen vervat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en waaruit een toetsing blijkt aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet zou blijken waarom zijn familiale banden met België, de enige concrete banden met dit land die hij aanhaalt, zich volgens het bestuur niet verzetten tegen de genomen verwijderingsbeslissing. Prima facie blijkt een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 niet.

Verzoeker laat voorts na aan te tonen op welke wijze artikel 4 van de wet van 29 juli 1991, dat slechts bepaalt in welke gevallen de formele motiveringsplicht niet van toepassing is, zou kunnen geschonden zijn.

3.3.6. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 8 van het EVRM bepaalt verder als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*"

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verweerder bij het nemen van deze beslissing rekening hield met de door verzoeker ingeroepen familiale banden met België. Verweerder wijst op de verschillende aanvragen tot gezinshereniging die verzoeker indiende, voornamelijk in functie van zijn vader die de Nederlandse nationaliteit heeft, die evenwel telkens werden afgewezen. Verweerder stelt vast dat in de relatie tussen verzoeker en zijn familieleden in België geen aanvullende elementen van afhankelijkheid blijken en dat bijgevolg geen sprake is van een gezins- of familieleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

De Raad wijst er op dat, zoals dit correct wordt gesteld in de bestreden beslissing, de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt zo dat *"de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden"* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

De stukken van het administratief dossier leren dat verzoeker, een man van intussen bijna 30 jaar, in februari 2021 verklaarde dat zijn vader reeds sinds zeven jaar in Nederland woonde (zie beslissing CGVS 22 februari 2021), terwijl verzoeker zelf pas op 3 juni 2017 via Amsterdam het Schengen-gebied betrad. Zijn vader reisde dus onafhankelijk van verzoeker naar Europa, terwijl verzoeker nog enkele jaren in Suriname achter bleef. Het administratief dossier bevestigt verder dat verzoeker in België verschillende aanvragen tot gezinshereniging deed met zijn vader, die evenwel alle negatief werden beoordeeld. In zijn beslissing van 5 november 2019 stelde verweerder vast dat verzoeker niet het bewijs van het ten laste zijn van de referentiepersoon kon leveren, nu niet kon worden vastgesteld dat hij in zijn land van herkomst effectief onvermogen was en dat hij in dit land, voor zijn komst naar België, financieel en/of materieel werd gesteund door zijn vader.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet aantoont dat verweerder op incorrecte of onzorgvuldige wijze heeft vastgesteld dat niet blijkt dat in de relatie tussen hem en zijn in België aanwezige familieleden sprake is van de vereiste bijzondere elementen van afhankelijkheid, zodat een beschermenswaardig gezins- of familieleven niet blijkt. Het enkele gegeven dat verzoeker in België samenwoonde met zijn vader en broer en hij voorhoudt een hele sterke band te hebben met deze familieleden, kan in dit verband niet volstaan. Bijgevolg diende/dient evenmin een verdere belangenafweging plaats te vinden in het kader van het recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven.

De Raad kan verder ook enkel vaststellen dat verzoeker in de inventaris van zijn stukken weliswaar aangeeft nog de identiteitskaart te voegen van zijn partner, maar hij in zijn middel zelf – wat artikel 8 van het EVRM betreft – nergens specifiek melding maakt van deze beweerde Nederlandse partner, laat staan dat hij enige concrete kritiek zou uiten op de motieven ter zake in de bestreden beslissing. De Raad kan enkel maar verweerder bijtreden in diens standpunt dat op geen enkele wijze kan blijken dat er sprake is van een voldoende standvastige en duurzame partnerrelatie die als gezinsleven onder de bescherming kan vallen van artikel 8 van het EVRM.

Zelfs voor zover verder wel nog een beschermenswaardig privéleven moet worden aangenomen, gelet op de aanwezigheid van meerdere familieleden in België, moet worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat van hem als volwassen persoon niet kan worden verwacht dat hij opnieuw een leven kan opbouwen in zijn herkomstland. De Raad benadrukt ook dat de vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (zie bv. EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Verzoeker laat na om concrete argumenten naar voor te brengen die kunnen wijzen op dergelijke *"zeer uitzonderlijke omstandigheden"* en die kunnen toelaten vast te stellen dat zijn particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door

het bestuur beschermde algemeen belang, dat is gediend met een correcte toepassing van de verblijfswetgeving. De Raad herhaalt dat een bijzondere afhankelijkheidsband tussen verzoeker en zijn familieleden in België niet blijkt. Er blijkt niet dat hij via de moderne communicatiemiddelen, en regelmatige bezoeken van de in België gevestigde familieleden aan Suriname, de familiebanden niet kan onderhouden. Er wordt geen concreet element naar voor gebracht dat kan wijzen op een disproportionaliteit tussen het algemene belang en de persoonlijke belangen van verzoeker.

Verzoeker concretiseert ten slotte, los van de door hem ingeroepen familiebanden, op geen enkele wijze de sociale, persoonlijke of economische bindingen die hij hier zou hebben opgebouwd. Hij toont niet aan dat hij voor het overige bepaalde sociale banden heeft opgebouwd met de gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, § 63).

Een ernstige grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM of artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

3.3.7. Waar verzoeker in dit verband de schending aanvoert van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, wijst de Raad erop dat deze richtlijn is omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). Verzoeker toont dit niet aan.

3.3.8. In zoverre verzoeker zich vervolgens beroept op een schending van artikel 41 van het EU-Handvest wordt opgemerkt dat uit de bewoordingen hiervan duidelijk volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., §. 67). Er blijkt dan ook niet dat verzoeker zich dienstig op dit artikel kan beroepen in de huidige procedure.

Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van het Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §'n 30 en 34).

Het wordt niet betwist dat de bestreden verwijderingsmaatregel kadert binnen de Terugkeerrichtlijn en dat hiermee uitvoering wordt gegeven aan het Unierecht. De bestreden beslissing moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoeker ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is in casu derhalve van toepassing.

Verzoeker betwist niet dat hij is gehoord door de politiediensten op 9 juli 2023. Hij geeft ook op geen enkele wijze aan dat dit horen niet correct zou zijn verlopen of dat hij werd verhinderd op nuttige wijze zijn standpunt inzake een mogelijke verwijdering van het grondgebied naar voor te brengen. Evenmin geeft hij aan dat zijn verklaringen verkeerd zouden zijn weergegeven. Er moet trouwens nog worden opgemerkt dat verzoeker in het kader van zijn vele voorgaande verblijfsprocedures ook reeds uitvoerig in de mogelijkheid was om zijn familiale situatie, of nog de redenen die hem zouden verhinderen terug te keren naar het land van herkomst, toe te lichten.

Een schending van de rechten van verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, als algemeen beginsel van het Unierecht, wordt prima facie niet aannemelijk gemaakt.

3.3.9. Het eerste onderdeel van het middel is niet ernstig.

3.3.10. In een tweede onderdeel van het middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7, eerste lid, 2° en 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, waar verweerder in de bestreden beslissing aangeeft dat een verwijdering naar Suriname niet verhindert dat hij zijn verdediging in de bij de Raad nog hangende procedure tegen de beslissing tot het niet in aanmerking nemen van de meest recente aanvraag tot gezinshereniging kan laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze. Hij betoogt dat dit beroep, in geval van terugkeer naar het land van herkomst, volgens "*vaste rechtspraak*" van de Raad zonder voorwerp zal worden verklaard. Hij geeft aan dat aldus zijn verwijdering hem een effectief rechtsmiddel ontnemt.

Verzoeker diende op 6 april 2023 bij de Raad een vordering tot (gewone) schorsing en een beroep tot nietigverklaring in tegen de beslissing van 27 februari 2023 tot het niet in aanmerking nemen van de meest recente aanvraag tot gezinshereniging.

Verzoeker verwijst naar geen enkel arrest van de Raad waaruit volgt dat een beroep tegen het niet in aanmerking nemen van een aanvraag tot gezinshereniging “zonder voorwerp” wordt verklaard na een verwijdering van het grondgebied. Het bestaan van deze “vaste rechtspraak” blijkt dus niet. De Raad ziet ook niet in waarom een verwijdering van het grondgebied maakt dat een dergelijk beroep zonder voorwerp zou worden. Aldus weerlegt verzoeker het motief ook niet dat hij, na zijn verwijdering, zijn belangen in de nog hangende procedure bij de Raad verder kan laten behartigen door zijn advocaat.

Daarnaast wenst de Raad nog te benadrukken dat verzoeker zowel met de huidige procedure als met de terzeldertijd opgestarte procedure tot het bevelen van voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid overeenkomstig artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet in het kader van de bij de Raad tegen de voormelde beslissing van 27 februari 2023 hangende zaak, beschikt over een daadwerkelijk rechtsmiddel.

Met zijn uiteenzetting kan verzoeker ook in geen geval aantonen dat de bestreden beslissing is genomen met miskenning van de artikelen 7, eerste lid, 2° en 62, § 2 van de Vreemdelingenwet. Zo is deze beslissing zelfs niet genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Met zijn betoog kan verzoeker ook niet aantonen dat verweerder heeft nagelaten de bestreden beslissing met redenen te omkleden.

In zoverre verzoeker in dit verband nog doelt op een schending van artikel 13 van het EVRM, merkt de Raad ten slotte op dat dit artikel, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoeker voert weliswaar de schending aan van de artikelen 3, 8 en 12 van het EVRM, maar – zoals reeds werd vastgesteld – toont hij niet aan een ernstig grief te hebben in het licht van een van deze artikelen.

Het tweede onderdeel van het middel is niet ernstig.

3.3.11. In een derde onderdeel van het middel argumenteert verzoeker dat zijn hangende beroep bij de Raad tegen de beslissing van 27 februari 2023 tot het niet in aanmerking nemen van de meest recente aanvraag tot gezinshereniging op grond van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet schorsende werking heeft en dus verhinderde dat reeds werd overgegaan tot een gedwongen verwijderingsmaatregel.

De artikelen 47/1, 47/2 en 47/3 werden ingevoegd in de Vreemdelingenwet via de wet van 19 maart 2014 (BS 5 mei 2014) en vormen de verdere omzetting van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn. Uit de voorbereidende werken dienaangaande blijkt dat het de bedoeling was van de wetgever de bepalingen van de Vreemdelingenwet in overeenstemming te brengen met de Burgerschapsrichtlijn (*Parl.St. Kamer 2013-14, nr. 3239/001, 3*): “*Dit wetsontwerp wil de bepalingen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in overeenstemming brengen met:*

(...)

2° de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG;”

Dienaangaande wordt verder in de voorbereidende werken gesteld:

“Artikelen 23 en 24

Dit artikel voegt in Titel II van de wet van 15 december 1980 een nieuw hoofdstuk in dat is gewijd aan het verblijf van de “andere” familieleden van een burger van de Unie, waarvan de binnenkomst en het verblijf door de lidstaten dienen te worden vergemakkelijkt, en dit krachtens artikel 3, paragraaf 2 van Richtlijn 2004/38/EG.

Er zijn drie categorieën van personen waarvan de binnenkomst en het verblijf volgens het nationale recht moet worden vergemakkelijkt. Het betreft:

- de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft;
 - de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;
 - de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, voor wie de burger van de Unie dwingend en persoonlijk zorg moet dragen wegens ernstige gezondheidsproblemen.
- Over deze “andere” familieleden heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, in zijn arrest Rahman van 5 september 2012, gezegd voor recht: “(...) de wetgever van de Unie heeft een onderscheid aangebracht tussen de familieleden van de burger van de Unie omschreven in artikel 2.2. van Richtlijn 2004/38, die, onder de voorwaarden vermeld in deze richtlijn, een recht van binnenkomst en verblijf genieten in het gastland van die burger, en de andere familieleden bedoeld in artikel 3.2., 1e lid, onder a), van dezelfde richtlijn, van wie de binnenkomst en het verblijf uitsluitend door deze lidstaat moeten worden vergemakkelijkt. (...) uit de indicatief presens “vergemakkelijkt” in dit artikel 3.2. blijkt dat deze bepaling de lidstaten een verplichting oplegt een zeker voordeel toe te kennen, in vergelijking met de aanvragen voor binnenkomst en verblijf van andere onderdanen van derde landen, aan aanvragen ingediend door personen die een speciale band van afhankelijkheid hebben ten opzichte van een burger van de Unie. (...)”

Artikel 25

Zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend aan de leden van de familie in ruime zin, vallen zij onder het werkingsgebied van de Richtlijn 2004/38/EG en dient het geheel van de bepalingen van deze richtlijn, op hen toegepast worden. Bijgevolg krijgen zij, onder andere, een “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” en kunnen zij na vijf jaar verblijf op het grondgebied van het Rijk, een duurzaam verblijfsrecht verwerven (“kaart van duurzaam verblijf van een familielid van een burger van de Unie”).

Om die reden schrijft artikel 25 voor dat op de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie de bepalingen van Hoofdstuk I van toepassing zijn, onder voorbehoud van de bijzondere bepalingen van Hoofdstuk I/I van Titel II.

Artikel 26

Artikel 26 van dit wetsontwerp, dat een nieuw artikel 47/3 invoegt in de wet van 15 december 1980, omschrijft de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. De minister of zijn gemachtigde (de Dienst vreemdelingenzaken) moet bij de beoordeling van het duurzaam karakter van de relatie rekening houden met de intensiteit, de duur en de stabiliteit van de band tussen de partners.

Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld:

“De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie — ondersteuning geboden door de werknemer — zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan.” (Arrest “Lebon” van 18 juni 1987).

“(…) onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschaps-onderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld.” (Arrest “Jia” van 9 januari 2007).

Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen, krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/38/EG, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst.

Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken, kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren, elk passend middel, aanbrengen.

De derde categorie van “andere” familieleden moet het bewijs leveren ernstige gezondheidsproblemen te hebben en ook bewijzen dat deze gezondheidsproblemen vereisen dat de burger van de Unie zorg moet dragen voor het lid van de familie in ruime zin.” (Parl.St. Kamer 2013-14, nr. 3239/001, 20-22).

Zoals blijkt uit de voorbereidende werken erkent de Belgische wetgever dat conform de Burgerschaps-richtlijn de binnenkomst en het verblijf van de “andere” familieleden van een burger van de Unie dienen

te worden vergemakkelijkt. Daartoe werden de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet opgenomen. Ook uit de artikelsgewijze bespreking blijkt dat de doelstelling van het invoegen van de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet er enkel in bestaat *“onze wetgeving af te stemmen op het Europese recht”* (Parl.St. Kamer 2013-2014, nr. 3239/003, 18). De Belgische wetgever wil zich aldus met de artikelen 47/1 tot en met 47/3 van de Vreemdelingenwet enkel conformeren aan hetgeen van hem Unierechtelijk wordt verwacht.

De Raad benadrukt dat uit het arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11) blijkt dat het Hof van Justitie erop wijst dat de Uniewetgever *“een onderscheid (eigen onderlijning) heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt”* (punt 19).

Zo heeft de advocaat-generaal in zijn conclusie in de zaak Rahman er ook op gewezen dat: *“52. Om te beginnen moet de tekst van richtlijn 2004/38 in aanmerking worden genomen. Terwijl deze een automatisch recht van binnenkomst en verblijf verleent aan de in artikel 2, punt 2, van deze richtlijn genoemde „familieleden”, bepaalt artikel 3, lid 2, van de richtlijn alleen dat elke lidstaat de binnenkomst en het verblijf van de leden van de familie in de verruimde zin „vergemakkelijkt”. Uit deze bepalingen blijkt duidelijk dat de Uniewetgever wat de familie van de burger van de Unie betreft, een onderscheid heeft willen maken tussen de nauw verwante familieleden, die een werkelijk en automatisch recht hebben om het grondgebied van het gastland binnen te komen en er met de burger van de Unie te verblijven en de verdere familieleden die krachtens richtlijn 2004/38 geen subjectief recht van binnenkomst en verblijf genieten. Bovendien bepaalt deze richtlijn dat de binnenkomst en het verblijf van de andere familieleden door elke lidstaat dient te worden vergemakkelijkt „overeenkomstig zijn nationaal recht”, zodat het recht van binnenkomst en het recht van verblijf niet rechtstreeks hun grondslag vinden in richtlijn 2004/38, maar noodzakelijkerwijs uit het interne recht van de lidstaat voortvloeien.”* (conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie)

Uit de Burgerschapsrichtlijn kan aldus niet worden aangenomen dat de Uniewetgever de bedoeling had om andere familieleden van een Unieburger op dezelfde wijze te behandelen als de nauw verwante familieleden, maar enkel de bedoeling had hun binnenkomst en verblijf te *“vergemakkelijken”*.

Anders dan wat verzoeker poogt voor te houden, kan uit artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet verder ook niet worden afgeleid dat het de bedoeling was van de Belgische wetgever om tegen een beslissing tot weigering van verblijf genomen in toepassing van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet te voorzien in een automatisch schorsend beroep, zoals dit het geval is voor de nauw verwante familieleden. De procedurele waarborgen waar verzoeker op doelt zijn terug te vinden in artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet. Echter dient te worden vastgesteld dat deze bepaling niet is terug te vinden onder de bepalingen van Hoofdstuk 1 waaraan artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet refereert.

De Belgische wetgever heeft er bij de invoering van de artikelen 47/1 tot en met 47/3 van de Vreemdelingenwet niet voor geopteerd om artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet, dat valt onder *“Hoofdstuk 5 De rechtspleging”* van deze wet, en dat bepaalt tegen welke beslissingen een van rechtswege schorsend beroep openstaat, in die zin aan te passen dat dit ook geldt voor de beslissingen tot weigering van verblijfsaanvragen van andere familieleden van een burger van de Unie. Artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet is duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar.

Bij koninklijk besluit van 13 februari 2015 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen werd ook de kennisgeving van de bijlage 20 (document waarmee de beslissing tot weigering van verblijf, al dan niet met bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis wordt gebracht) gewijzigd in die zin dat volgende vermelding werd toegevoegd: *“Het beroep tot nietigverklaring schorst de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel echter niet indien het ingediend wordt door een ander familielid van een burger van de Unie bedoeld in artikel 47/1 van de wet.”*

Toen voormeld koninklijk besluit werd gewijzigd, heeft de Belgische wetgever geen enkel initiatief genomen om zich te verzetten tegen de inhoud van dit koninklijk besluit, zodat op heden niet meer kan worden gesteld dat het de wil was van de wetgever om alsnog een automatisch schorsende werking toe

te kennen aan een beroep tot nietigverklaring ingediend tegen de weigering van verblijf aan een ander familielid van een burger van de Unie bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan noch uit de Burgerschapsrichtlijn, noch uit de desbetreffende bepalingen in de Vreemdelingenwet, noch uit voormeld koninklijk besluit blijken dat de “andere” familieleden, louter omdat de Belgische wetgever ervoor heeft geopteerd hen eenzelfde verblijfsrecht toe te kennen als familieleden van een burger van de Unie wanneer zij blijken te voldoen aan het recht op binnenkomst en verblijf als andere familieleden van de burger van de Unie, daarom ook dezelfde procedurele waarborgen genieten of moeten genieten als deze die gelden voor de familieleden van de burger van de Unie, wanneer hun aanvraag wordt afgewezen op grond van de vaststelling dat zij niet voldoen aan de vereisten om als ander familielid verblijfsrecht te verkrijgen.

Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn standpunt dat zijn beroep tot gewone schorsing en tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing die inhoudt dat hij niet in aanmerking komt voor een verblijfsrecht onder artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet van rechtswege opschortend werkt.

Het derde onderdeel van het middel is niet ernstig.

3.3.12. In een vierde onderdeel van het middel bekritiseert verzoeker de beslissing om hem geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen op grond van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet. Meer concreet voert hij aan dat bij de beoordeling van het risico op onderduiken geen individuele beoordeling heeft plaatsgevonden. Zo stelt hij dat in dit verband geen enkel individueel element wordt aangehaald en dat niet duidelijk is op basis van welke feitelijke elementen die zijn situatie kenmerken verweerder zich heeft gesteund om het risico op onderduiken vast te stellen. Hij betoogt dat meerdere elementen het risico op onderduiken ontkrachten, met name het gegeven dat zijn verblijfsadres was gekend bij het bestuur en de politie, het gegeven dat zijn gehele familie in België verblijft, het gegeven dat hij in het kader van zijn verschillende procedures steeds zijn adres heeft vermeld en het gegeven dat hij nog een procedure hangende heeft bij de Raad.

Verzoeker wordt geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan met toepassing van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet en omwille van een risico op onderduiken.

De relevante bepalingen van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

[...]

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

[...]

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

[...]

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Met de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (BS 12 maart 2018, inwerkingtreding 22 maart 2018) werd artikel 1, § 1, 11° van de Vreemdelingenwet in volgende zin gewijzigd:

“Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

[...]

11° risico op onderduiken: het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in §2 zal onderduiken;”

Artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet, dat ook werd ingevoegd bij voormelde wet van 21 november 2017, bevat thans een lijst van elf objectieve criteria voor het vaststellen van een risico op onderduiken. Er wordt verduidelijkt dat het risico op onderduiken actueel en reëel moet zijn en het moet worden vastgesteld na een individueel onderzoek en op basis van een of meerdere van de bepaalde objectieve criteria. In de voorbereidende werken kan worden gelezen dat deze elf objectieve criteria het mogelijk maken om het risico op onderduiken te beoordelen en vast te stellen. Meer bepaald gaat het om feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, terugnrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem wordt genomen of voorzien (*Parl.St. Kamer 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18*).

In de bestreden beslissing wordt geduid welke wettelijke criteria worden toegepast om een risico op onderduiken in hoofde van verzoeker vast te stellen. Zo verwijst verweerder naar de door de wetgever vastgestelde objectieve criteria dat de betrokkene duidelijk heeft gemaakt zich niet te willen houden aan de verwijderingsmaatregel en dat de betrokkene in België of andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen heeft ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing. In dit verband wordt vervolgens concreet toegelicht dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 13 september 2022, dat hem werd betekend op 16 september 2022. Verweerder stelt vast dat deze verwijderingsbeslissing niet werd uitgevoerd en het weinig waarschijnlijk is dat verzoeker vrijwillig gevolg zal geven aan een nieuwe beslissing. Daarnaast gaat verweerder heel uitvoerig in op de veelvuldig door verzoeker opgestarte procedures in België en de negatieve uitkomst die deze procedures telkens kenden.

Gelet op de voorziene motivering kan verzoeker niet met goed gevolg voorhouden dat verweerder niet heeft geduid op basis van welke feitelijke elementen die verzoekers situatie kenmerken hij zich heeft gesteund om het risico op onderduiken vast te stellen of dat het vastgestelde risico op onderduiken niet steunt op individuele elementen. Zijn betoog dat elke individuele beoordeling ter zake afwezig is, kan niet worden bijgetreden, nu de motieven ter zake net heel concreet ingaan op verzoekers individuele situatie.

Verzoeker weerlegt de vaststellingen niet dat hij heeft nagelaten gevolg te geven aan de eerdere verwijderingsbeslissing en gaat ook niet concreet in op het gestelde dat het weinig waarschijnlijk is dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een nieuwe verwijderingsbeslissing. Evenmin betwist hij de vaststelling dat hij meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen indiende, die telkens aanleiding gaven tot een negatieve beslissing.

De door verzoeker thans aangehaalde elementen – met name dat zijn adres was gekend bij het bestuur en de politie en hij zijn adres telkens heeft vermeld bij zijn verschillende procedures, dat hij hier verblijft bij zijn familie en dat hij nog een procedure hangende heeft bij de Raad – doen op het eerste gezicht geen afbreuk aan de voormelde motieven, motieven die het vastgestelde risico op onderduiken wel degelijk kunnen onderbouwen.

Een schending van de artikelen 1 en 74/14 van de Vreemdelingenwet wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

Het vierde onderdeel van het middel is niet ernstig.

3.3.13. Het enig middel is niet ernstig.

3.3.14. Nu verzoeker geen ernstig middel heeft aangevoerd, is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV.

3.4. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient bijgevolg te worden verworpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juli tweeduizend drieëntwintig door:

I. CORNELIS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS